

Đi qua mùa hiếu hạnh, chạm vào “tứ trọng ân”

ISSN: 2734-9195 17:45 09/08/2026

Nguyện cho lòng từ bi mãi luôn được tiếp nối, để mỗi chúng ta đều biết trân quý mái ấm mà mình đang có và dù cho vắng bóng mẹ cha thì ai ai vẫn sẽ có một mùa Vu Lan ấm lòng, hạnh phúc.

Mỗi mùa hiếu hạnh, người ta thường cài đóa hồng trước ngực hướng về cha về mẹ, về cội nguồn huyết thống. Nhưng ngoài kia, vẫn có những đứa trẻ đang lặng lẽ tự kết vòng hoa tay, hướng về Phật, hướng về dòng chảy “tứ trọng ân”.

Ngang qua ngôi chùa nằm giữa lòng thành phố Vinh ồn ào náo nhiệt, lá cờ Phật giáo tung bay trong buổi chiều tà như chiếc vé quay ngược thời gian, đưa tôi trở về khoảng trời gần mười lăm năm trước. Lúc đó tôi còn là cô sinh viên xứ Nghệ nhiệt huyết trên đất Cố đô.

Huế trong tâm khảm của tôi là mảnh đất của chùa chiền, là cái nôi yên bình của Phật pháp. Mảnh đất ấy đã nuôi dưỡng tâm hồn tôi bằng những món chay thanh tịnh, những buổi chiều lên chùa sinh hoạt cùng câu lạc bộ và những chuyến đi từ thiện đông đầy nhiệt huyết.

Mỗi chủ nhật cuối tuần, chúng tôi sẽ khoác lên mình chiếc áo xanh tình nguyện, rong ruổi mọi nơi trên chiếc xe đạp đi tới những nơi cần chúng tôi sẻ chia, giúp đỡ. Trong hành trình xanh mang đầy khát vọng ấy, tôi nhớ sâu sắc nhất là chuyến đi chuẩn bị cho Lễ Vu Lan báo hiếu tại một mái chùa tình thương nhỏ.

Đó là lần đầu tiên trong đời tôi biết về nhiều hơn về đời sống tu tập âm thầm của những Ni cô trong chùa. Là lần đầu trong đời tôi thấm thía ba chữ “phận mồ côi”. Đó cũng là lần đầu tôi biết tâm bình an, hướng thiện là như thế nào.



Hình minh họa. Nguồn: Internet

Hôm ấy, đoàn chúng tôi chỉ có hơn 10 người. Trên đường đi, tôi những tưởng đám trẻ sẽ mừng lắm, sẽ háo hức lắm để được nhận quà từ các anh chị. Thế nhưng, ngay khi được Sư cô dẫn tới phòng của các bé sơ sinh, chúng tôi đã sững người lại. Trong căn phòng rộng chừng 20 m² đó có hơn bốn mươi đứa nhỏ, đứa nằm, đứa đứng, đứa ngồi, tất cả đều đang khóc. Tiếng khóc xé lòng chồng chéo lên nhau. Bỗng, tôi thấy mình trở nên lóng ngóng, tim đập chững đi mấy nhịp.

Bạn trưởng đoàn, người đã nhiều lần đến đây, quen hơn với những dòng nước mắt dàn dụa, lấy tay ra hiệu: *"Vào đi, đồ dành các bé một lát. Các bé ở đây tình cảm lắm. Chỉ cần thấy có người tới thăm là muốn được bế bồng"*.

Tôi bước chân tới một cậu nhóc kháu khỉnh có làn da trắng nõn đang đứng vịn tay nơi thành cũi định giơ tay ôm lấy. Thế nhưng tôi lại chần chừ, chiếc cũi bên cạnh là một đứa bé gầy gò, da xanh xao nhợt nhạt. Tiếng khóc của cậu ề ề không thành tiếng. Tôi nhẹ nhàng bế cậu lên rồi nhìn về những đứa trẻ khác đang ngược nhìn mong ngóng, lòng dấy lên nỗi xót thương và áy náy tột cùng vì mình không thể bế luôn cả mấy đứa lên tay.

Một Sư cô trong chùa bê vào phòng chiếc rổ đựng những bình sữa mới vừa được pha. Mấy anh chị lớn hơn phụ Sư cô đi phát phần cho từng em nhỏ và hỗ trợ cho những em bé chưa thể tự mình cầm bình bú. Sư cô đưa cho tôi bình sữa nhỏ nhất, khẽ thở dài: *"Em này sinh non, thể trạng yếu lắm, không ăn được nhiều. Ngày sư mới nhặt em về, sư cứ sợ không cứu được em. May sao, nhờ Phật trời"*

che chở mà lớn lên”. Quả đúng là nhờ Phật chở che, không chỉ em bé trên tay tôi mà những bé mồ côi ở đây đều mới có cơ hội được yêu thương, được lớn lên đúng cách.

Cho bé bú sữa xong, tôi bế thằng nhỏ dạo quanh căn phòng, ngắm nghía. Ngoài những chiếc cũi gỗ cho các bé thì chỉ còn kệ tủ đựng đầy tã bỉm, khăn giấy và sữa. Sư bảo đồ trên kệ đó là của đoàn trong Sài Gòn ra đây mấy ngày trước mang tặng. Nhìn những bịch tã mới tinh, những hộp sữa chất cao trên giá tôi thấy lòng nhẹ nhõm đi phân nửa.

Cũng trong khoảnh khắc ấy, tôi cảm nhận được vòng tay ấm áp của bé con đang cố ôm sát vào cổ mình, ngắm những nụ cười rạng rỡ của lũ trẻ khi được chia quà tôi lại cảm thấy như chính bản thân mình là người đang được chữa lành.

Tôi nhận ra những điều thật trân quý nơi mái chùa tình thương ấy: Một mái ấm chở che biết bao mảnh đời bất hạnh. Ngoài kia, người ta trang trọng cài lên ngực áo những bông hồng thắm đỏ hướng về cha mẹ. Còn nơi đây, các em nhỏ lại đeo trên cổ tay những vòng hoa tự kết.

Nhìn dòng chữ: *“Thập phương đại chúng đều là cha mẹ nhiều đời nhiều kiếp”* treo nơi cửa lớn phòng sinh hoạt chung, tôi càng thấm thía tinh thần *“tứ trọng ân”* mà Phật từng dạy. Cũng từ khoảnh khắc ấy, trong tôi trỗi dậy niềm tôn kính sâu sắc đối với phật pháp, đối với những Sư cô hy sinh thầm lặng. Tôi ngộ ra rằng vượt qua cả hai chữ báo hiếu bó hẹp trong một căn nhà, ta cần phải biết *“báo ơn”* đối với những nhân duyên trong đời đã chung tay góp sức nuôi dưỡng mình khôn lớn.

Và hơn tất cả, sau chuyến đi đó, tôi biết gạt đi những giận hờn vu vơ, những trách móc vặt vãnh để rồi biết ơn nhiều hơn đến cha mẹ, đến mái ấm gia đình mình. Với tôi, chỉ cần có mẹ cha trên đời đã là phước báu lớn lao, đã có một cuộc đời trọn vẹn.

Chiều nay, đi qua ngôi chùa tĩnh lặng giữa lòng thành phố Vinh, theo dòng người hối hả, tôi cũng đã kịp cúi đầu trước Phật, thầm nguyện cầu cho tất cả những mái ấm trên khắp mọi miền đất nước đều sẽ có được nhiều tình thương như thế.

Mùa Vu Lan tới, có nhiều người đang an yên hướng về cha mẹ, còn các em trên môi cũng sẽ nở nụ cười khi hướng về với Phật, hướng về đại chúng.

Nguyện cho lòng từ bi mãi luôn được tiếp nối, để mỗi chúng ta đều biết trân quý mái ấm mà mình đang có và dù cho vắng bóng mẹ cha thì ai ai vẫn sẽ có một

mùa Vu Lan ấm lòng, hạnh phúc.

Tác giả: **Nguyễn Thị Vịnh (An Vịnh)**

Xóm Quang Sơn, xã Quang Đông, Nghệ An